

Kristna
synskadades
förening

Syskonbandet

Nr 4, 2011
Årgång 103

SYSKONBANDET

Medlemstidning för Kristna synskadades förening Syskonbandet

Samtal, musicerande, bibliodrama...

Var något av det som hände på lägret i Härnösand. Läs mer på sidan 3!
På bilderna ovan: Isabelle Svensson och Jimmy Hillberg spelar flöjt och gitarr., Ann-Christine Folke och Sture Lyreskog samtalar. Anna Sonmark, Evy Jonsson, Ann-Christine Folke och Elsemaj Pipping agerar i bibliodrama. Foto: Tina Hanson och Eva Backman.

Från verksamhetsledaren

För ett par veckor sedan var jag tillsammans med Mirjam Lindberg på en talangjakt arrangerad av södra Stockholms fritidsgårdar för ungdomar med funktionshinder. Olika former av fysiska och psykiska funktionshinder var representerade, såväl bland de tävlande som i den applåderande publiken. I juryn satt bland andra Idol-Eddie och rapparen Dogge Doggelito.

Även om det finns mycket fel och brister både i vårt samhälle då det gäller anpassning och möjligheter för den som fått ett funktionshinder och bland många medmänniskors attityder och kunskap, så berördes jag vid denna talangjakt bland annat av hur mycket bra som vårt svenska samhälle ställer upp med och vilken stor respekt det finns. Medmänniskor som lyfter fram individers starka sidor och ser varandras lika värde. (För den som är nyfiken så var det en synskadad tjej, "Mickis", som vann med sin egen skrivna visa som hon framförde a capella med sin vackra rena stämma!)

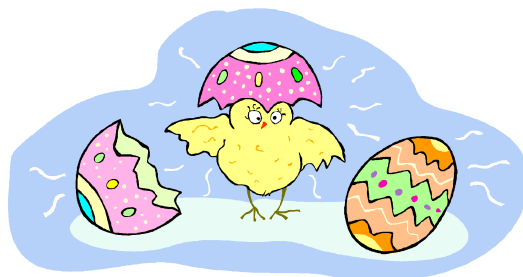
I samma stund som Jesus dog på Korset, den dag vi kallar långfredagen, så står det skrivet att förlåten, det enormt tjocka draperiet framför altarrummet, i templet brast

mitt itu. Förut hade endast översteprästen fått lov att träda in bakom förlåten, men med händelserna under påsken så var ingen mer värd än någon annan att komma inför Gud. Inget tjockt draperi visade längre att det inte gick att beträda det mest heliga rummet för "vanliga" människor. Alla – du, jag, pastorn i kyrkan, grannen, den hemlöse på gatan, har samma rätt att närma sig Gud.

Högtiden efter påsk är Kristi Himselfärd. I år kommer den svenska nationaldagen i anslutning till den. Jag hoppas du inte missar chansen att då vara ihop med Syskonbandet för härliga dagar tillsammans! Sista dag för anmälan är snart, den 2 maj! På lördagen 4 juni kommer vi att ha vårt årsmöte och då presenteras vår nya styrelse. I denna tidning presenteras kandidaterna och inom kort kommer valsedlarna hem till dig som betalt in din medlemsavgift för i år.

Nu önskar jag er alla en riktigt glad påsk!

Tina Hanson

Innehåll

Från verksamhetsledaren.....	2	Mitt i smärtan får jag inte glömma bort min mor. Påskbetraktelse..	10
Kallelse till årsmötet 2011	3	Detta fick aldrig komma i tidningen.....	11
Medlemsnytt.....	3	Till sist.....	12
Ungdomsläger på Hönö.....	3	Redaktionsruta.....	12
Nya vänner och fin gemenskap....	3		
Dags att välja styrelse!.....	5		

Kallelse till årsmötet 2011

Kristna Synskadades Förening,
Syskonbandet, kallar till årsmöte
lördagen den 4 juni 2011. För-
handlingarna börjar **kl 10.00**. Plat-
sen är **Tollare folkhögskola**, Åhl-
bergs väg 1, Saltsjö-Boo.
Hjärtligt välkomna hälsar styrelsen

Medlemsnytt

Till fridens hem

Per-Åke Andersson, Alingsås, av-
led 090206

Majlis Holmqvist, Skövde, avled
100107

Agneta Nee, Furusund, avled
100313

Nya medlemmar

Kerstin Englund, Vällingby

Milvi Lemming, Farsta

Evy Jonsson, Timrå

Nya stödjande medlemmar

Daniel Strömberg, Farsta

Jimmy Hillberg, Härnösand

Ingela Holmström, Österbymo

Ungdomsläger på Hönö

I sommar har du chansen att till-
bringa fyra dagar på västkusten i
samband med Hönökonferensen!
Mötetältet, som rymmer 2500 per-
soner, är oftast fullt och även om-
rådet utanför fylls av åhörare. Varje
kväll är det kvällsmöte kl 20.00. I år
är bland andra Tomas Sjödin tala-
re. 22.15 är det ungdomsmöte. Bi-
belstudier och seminarier finns att
delta i på för- och eftermiddagarna.
Det är Missionskyrkan på ön som

ordnar konferensen, men de med-
verkande och besökarna kommer
från olika kyrkor. Mellan mötesvar-
ven njuter vi också av sommaren
tillsammans på den vackra ön, ba-
dar och äter glass!

När? 7-10 juli. Samling ca 14.00
på Göteborgs Central för gemen-
sam färd till Hönö.

Hur bor vi? På en skola nära kon-
ferensområdet. Sängar finns, men
egna lakan, kudde och filt medtas.

Vad kostar det? Att delta i konfe-
rensen är gratis. Syskonbandet
bjuder på logi och subventionerar
det av din resa som överstiger 400
kr (med max 800 kr). Syskonban-
det ordnar med ledsagare. Endast
maten under dagarna står du för
själv!

Anmälan och mer info? Antalet
platser är begränsade så vänta
inte med din anmälan, först till
kvarn! För mer information och an-
mälan kontakta Tina på tel 08-641
30 95 eller mail syskonban-
det.ung@live.se

Nya vänner och fin gemenskap

**Anna Sonmark från Västerhanin-
ge var med på Syskonbandets
helg med temat "friskvård för
kropp och själ" i Härnösand. Här
berättar hon lite om sina intryck.**
Anna jobbade i många år på syn-
centralen och gick i pension för
några år sedan.

- Jag funderade många gånger
på att besöka Syskonbandet, och
kom iväg när jag hörde att författa-
ren Vibeke Olsson som jag tycker

mycket om skulle komma till Syskonbandets lokala tisdagsträff i Stockholm, berättar Anna.. Sedan dess har jag varit på i stort sett alla Syskonbandets tisdagsträffar samt varit med flera gånger på deras utflykter. Det känns skönt och viktigt för mig att ha en kristen gemenskap och jag tycker verkligen Syskonbandet har tillfört mig mycket. Jag tycker också det är spännande att få veta lite om andra samfund. Vi har ju så mycket att ge och lära av varandra. Jag läste i Syskonbandets tidning om lägret i Härnösand, tyckte det lät intressant och beslutade mig för att följa med. Jag tycker om att träffa nya människor så jag anmälde mig dit och det har jag inte ångrat. Det blev på alla sätt en mycket givande helg. Vi fick lära oss massera, vi dansade, gjorde gymnastiska övningar av alla de slag och tränade avslappning med mera.

Hon tycker att det på det hela taget blev en mycket givande helg, med två särskilda höjdpunkter: Snöskor och Bibliodrama.

–Vi åkte upp på ett fjäll och fick där prova på att gå med snöskor. Det var underbart! Vi vandrade sakta i tystnaden och lyssnade på fågelsången och kände solen som värmdde.

-Det är roligt som synskadad att få prova på helt nya saker, fortsätter Anna. På bibliodramat fick vi alla varsin lapp med en del av en bibeltext, jag fick bland annat texten "i tolv år". När alla sedan läste upp sina lappar förstod jag att det handlade om kvinnan som hade

blödningar i tolv år. Efter litet olika övningar fick vi sedan dramatisera denna bibeltext. Anki Folke, som ledde det hela, bad om några frivilliga och jag kände att jag ville spela kvinnan som blev botad av Jesus. Övriga deltagare utgjorde folkskaran som trängdes omkring Jesus. Anki agerade som reporter från "Jerusalemshelgen" och intervjuade Jesus, lärjungarna och kvinnan om vad som utspelades här och varför det var sådan folkskockning. Det var en mycket stark upplevelse. Jag har många gånger både hört och läst denna text men det här var något helt annorlunda. Jag kände Jesu stora kärlek, både till kvinnan och till alla oss människor som är svaga och sjuka på alla sätt. Jag skulle gärna vilja fortsätta med bibliodrama, för jag tror att bibeltexterna då kan bli mycket mera levande. Jag är glad att jag åkte på gemenskapshelgen i Härnösand för den gav mig mycket. Jag kände egentligen inte så många när jag åkte dit, men jag kom snart in i gemenskapen. Programmet var fint, både den kroppsliga och den andliga friskvården. Som på alla andra konferenser var det mycket mat så man behövde inte vara hungrig. Det praktiska med resor och ledsagning fungerade utmärkt.

-Det enda negativa skulle väl vara att jag hade träningsvärk flera dagar efteråt, men det tyder ju på att jag blivit lite mer tränad, avslutar Anna.

Intervju: Ronny Gilderskär

Dags att välja styrelse!

Vad är viktigast i Syskonbandet just nu och vad kan du tillföra styrelsen om du blir vald? Och har du tid med styrelsearbetet?

Det var de frågor styrelsekandidaterna fick då jag ringde runt och gjorde en snabb intervju med var och en av dem.

Information om hur själva valet går till sänds ut tillsammans med valseدلarna till dem som är röstberättigade. I år ska två styrelseledamöter väljas på två år, efter avgående David Lindberg och Eva Backman. Eva Fridh går av sitt mandat i förtid, vilket gör att en person ska väljas till ordinarie ledamot för ett år. Dessutom ska två ersättare väljas för ett år. Kvar i styrelsen ytterligare ett år är Erik Bondesson och Sture Lyreskog.

Ann-Christine Folke

Ann-Christine Folke är 44 år, bor i Västerås och arbetar som diakon på "Den öppna dörren", en daglig stödverksamhet för människor med psykisk ohälsa.

Ann-Christine är vigd diakon i Svenska Missionskyrkan och medlem i Ansgariförsamlingen, en församling ansluten till både Svenska Missionskyrkan och Baptistsamfundet. Hon är utbildad samtals terapeut, även om hon inte arbetar med det just nu.

Ann-Christine tycker det är intressant att följa vad som händer i

samhället, att ta del av analyser och debatter. Hon är också intresserad av musik och litteratur, lagar gärna mat och tycker det är viktigt att umgås med vänner och att vårda vänrelationer. Hon intresserar sig just nu mycket för sambanden mellan livsstil och själslig och kroppslig hälsa.

Ann-Christine har varit med i Syskonbandet i mer än halva sitt liv och har redan tidigare suttit i styrelsen ett par omgångar. Det hon ser som särskilt angeläget just nu är att skapa förutsättningar för gemenskap över generationsgränserna.

-Sen tycker jag det är önskvärt att det skulle finnas fler lokala grupper och att man även träffades mer på regional nivå, säger hon. Vi bor så utspridda över hela landet, jag tror de som bor nära varandra skulle kunna stötta varandra mer.

Ann-Christine tror att en sak hon skulle kunna tillföra är "ekumenisk kunskap".

-Det är inte många kristna sammanhang som är främmande för mig, menar hon, och där tror jag att jag kanske skulle kunna hjälpa till. Jag skulle gärna engagera mig för att hjälpa människor att hitta till en församling, jag tycker det är viktigt för den enskilde individen att hitta en kristen gemenskap där man själv bor. Det kan vara ett stort steg att besöka en kyrka om man är ovan, det blir inte lättare om

man inte ser, där kan vi hjälpa och stötta varandra.

Förutom sina kunskaper om olika församlingar tycker Ann-Christine att något annat som kan vara till nytta i en styrelse är att hon är ganska strukturerad när det gäller administrativa saker: "kanslisten sitter väl kvar någonstans i mig".

I nuläget arbetar Ann-Christine 75 procent och vill inte jobba mer, utan hinna med annat. Det, samt det faktum att hon lever ett "inte alltför rörigt liv", gör att hon tror sig kunna lägga ner tid och energi i styrelsearbetet, om det är så att hon blir vald.

Lena Johansson

Lena Johansson, 59 år, bor i Skäggetorp, Linköping. Just nu gör hon praktik och lär sig bland annat mer om datorer.

Lena har många intressen och är medlem i en rad föreningar. Musik, styrketräning och promenader med ledarhunden Rosie tillhör det hon ägnar fritiden åt. Sin andliga gemenskap har hon i Svenska kyrkan i Skäggetorp, där hon bland annat är medlem i kören. Lena har de två senaste åren varit ersättare i Syskonbandets styrelse, vilket gjort att hon fått en del insikter i föreningens arbete.

På frågan vad som är viktigast i Syskonbandet just nu svarar hon först med "oj". Sen säger hon att

allt är ju viktigt, att nå ut med det kristna budskapet, att informera om att föreningen finns, gemenskapsträffar för alla åldrar. Hon försöker att göra en snabb prioritering och svarar så att allra viktigast är nog missionen och att sprida kunskapen om föreningens existens bland synskadade i Sverige.

-Egentligen är jag ingen föreningsmänniska, men jag vill kunna bidra med något eftersom jag tycker föreningen är viktig. Jag kanske inte är jättebra på rent formella saker som att skriva protokoll, men jag är gärna med och hjälper till att

Till vänster de personer som kandiderar till Syskonbandets styrelse. Övre raden: Bernt Mårtensson, Västerås, Isabelle Svensson, Härnösand, Anita Örum, Stockholm, Lena Johansson, Linköping. Längst ned Mirjam Lindberg, Stockholm, och Ann-Christine Folke, Västerås.

des
g

Syskonbandet

tänka framåt om hur föreningen ska arbeta.

Bernt Mårtensson

Bernt Mårtensson, 61 år, bor i Västerås och arbetar med transkription av radio-

program för Västerås stads stadsarkiv. Han tillhör Svenska kyrkan i Västerås och på sin fritid lyssnar han gärna på både musik och talböcker.

Bernt menar att Syskonbandets viktigaste uppgift alltid är att få ut evangeliet till så många synskadade som möjligt.

-Jag tror vi måste hjälpas åt på

det personliga planet, menar Bernt. Sen måste Syskonbandet visa att det är en organisation som håller, jag tror det är viktigt att man har en stor öppenhet för hur man uttrycker tron, både personligt och allmänt.

På frågan vad han kan tillföra styrelsearbetet menar Bernt att det nog främst är erfarenheterna från det egna livet. Om han blir vald tycker han det är en självklarhet att ställa upp. Drivkraften är helt klar för honom – det handlar om att sprida evangeliet!

Mirjam Lindberg

Mirjam Lindberg, 49 år, bor i Farsta och arbetar sedan knappt ett år som kursföreståndare på preparandkursen för synskadade på Ågesta folkhögskola. Hon har tidi-

gare arbetat i nio år på Härnösands folkhögskola och under tiden där var hon aktiv som alfarådgivare. Idag tillhör hon Söderhöjdskyrkan på Söder i Stockholm. Hon är sedan några år tillbaka stödjande medlem i Syskonbandet.

Ungdomar ligger nära Mirjams hjärta, samtidigt som hon säger att Syskonbandet naturligtvis ska jobba för kristna med synnedsättning oavsett ålder.

- Jag tycker det här med friskvårdstemat som var på kurshelgen i Härnösand nyligen verkar bra, det är viktigt att göra olika saker och att aktivera människor, menar hon. Folk med synnedsättning behöver få träffas och ha social och andlig gemenskap, man behöver få vara tillsammans med människor där man känner att man kan vara sig själv och slappna av.

Mirjam ser sig inte som en "styrelseperson", men tror att hon skulle kunna komma med idéer och synpunkter i Syskonbandets styrelsearbete.

-Min styrka är att komma med idéer, coacha, se vad man kan göra, använda det kontaktnät jag har, säger hon.

Mirjam betonar att styrelsearbetet är viktigt, samtidigt som hon säger att hon har ett ganska fullbokat schema. Förutom sitt arbete läser hon specialpedagogik på 25 procent. Men hon tror inte det är några problem att hinna med även de möten ett styrelseuppdrag skulle innebära, alldenstund hon ju bor i Stockholm.

Isabelle Svensson

Isabelle Svensson, 28 år, kommer ursprungligen från Örnsköldsvik men bor numera i Härnösand. Dit flyttade hon för att gå en tvåårig musikhandledarutbildning på Härnösands folkhögskola. Hon blev klar med den förra året och funderar nu på om flyttlasset ska gå söderöver, men än så länge finns det inga konkreta planer. Hon frilansar som journalist och framtidsdrömmen är att starta eget och hitta en balans mellan skrivandet och musikhandlederiet. Isabelle brukar gå till Missionskyrkan i Härnösand, där hon också sjunger i gospelkör och är med och planerar sinnesroguds-tjänster. På frågan vad hon har för intressen, förutom musiken, svarar hon "allt som är trevligt". Hon utvecklar det med att berätta att hon tränar ganska mycket, simmar och går i skogen. Så umgås hon med vänner, lagar mat, läser.

Isabelle tycker att de helger hon varit med på i Syskonbandets regi den senaste tiden - ungdomslägrer i Högdalen och en helg i Härnösand - varit "fantastiskt bra". Hon tycker att arbetet bland barn och ungdomar är något man ska fortsätta satsa på.

-Vi har även pratat om något slags musikläger, det låter hur spännande som helst, säger Isabelle. Där skulle jag gärna vara med och dra.

Hon har inte någon stor styrelseerfarenhet, men när hon bodde i Motala var hon aktiv i kulturföreningen Unga kvinnors styrelse.

-Fast det var inte så länge, säger

hon och tillägger att hon tidigare varit med i Syskonbandets barn- och ungdomsråd, BUR.

Även om Isabelle inte riktigt vet hur hon arbetar och/eller pluggar till hösten, tror hon ändå att hon har tid att engagera sig i styrelsearbetet.

-Det känns viktigt och roligt, så det tror jag nog jag ska klara, avslutar hon.

Anita Örum

Anita Örum, 69 år och boende i Hökarängen, är egentligen pensionär numera, men en oerhört aktiv sådan. Under sitt yrkesverksamma liv arbetade hon som egen företagare och bedrev konsultverksamhet med speciell inriktning på utbildning av ledarskap. Hon sitter, och har suttit, i flera olika styrelser. Hon är med i S:ta Clara i Stockholm, en församling som hon älskar och som betyder mycket för henne.

Förra året blev Anita vald till ersättare i Syskonbandets styrelse.

-Men det är bara i ett möte under året som jag varit ersättare, i alla andra har jag fått gå in som ordinarie, berättar hon.

Tillsammans med Tina Hanson och Lars-Ove Arnesson har Anita jobbat i den så kallade framtidsgruppen. Anita tycker att det lärt henne mycket, både om hur Syskonbandet fungerat genom åren och hur det är nu. Även om hon sprudlar av idéer är det framför allt två saker hon skulle vilja jobba för det närmaste året. Det första är att man arbetar ännu mer på att vara

lyhörda för vad medlemmarna vill. Hon menar att det är ett sätt att vara rädd om föreningen. Det andra hon ser som viktigt hänger ihop med detta, att man tänker på vilken ålderssammansättning föreningen har. Många är äldre och samtidigt som det är viktigt att satsa på de unga, måste även de som är äldre känna att de hör hemma i föreningen och att saker görs för dem också.

-Det måste självklart finnas en balans mellan unga och gamla, säger Anita.

Så tillägger hon att det är ungefär som med missionen och arbetet i Sverige, man behöver både satsa på missionen och på att se till att det finns pengar för verksamheten i Sverige. Det handlar hela tiden om att hitta en balans.

-Jag hoppas bli vald som ordinarie i år, säger Anita, jag har faktiskt av sagt mig en del andra styrelseuppdrag för att bättre kunna jobba för Syskonbandet. Det har varit väldigt givande att vara med det här året och jag skulle vilja jobba mer med att förverkliga visioner och nya idéer och tankar. Jag hoppas verkligen att jag får arbeta med detta i framtiden! Jag vill stärka föreningen, att vårt engagemang för och med medlemmarna blir ännu starkare. Och vi får inte glömma vår kristna tro – det är därför vi har föreningen!

Kerstin Arnesson

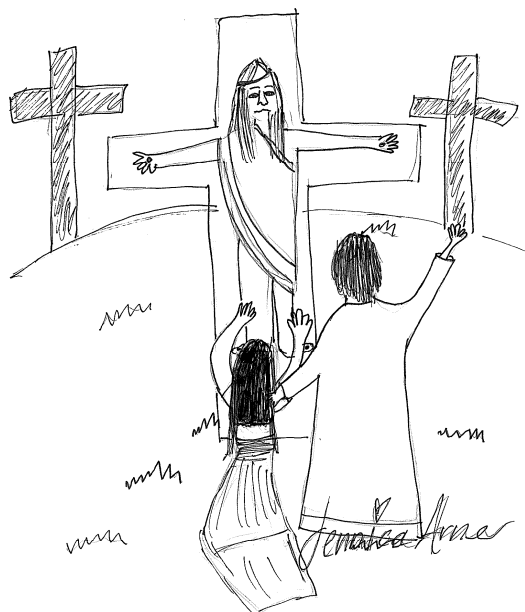
Mitt i smärtan får jag inte glömma bort min mor

Påskan är en tid då sorg och glädje vandrar tillsammans. Vi böjer knä inför Kristi kors, vi gråter och sörjer. Vi blir omskakade av det dramatiska skedet runt Jesus och hans lärjungar och får tid att tänka över påskens mysterium. Vi blir fascinerade och överlyckliga när vi får uppleva glädjen i uppståndelsen, vi häpnar då vi ser den tomma graven, och platsen där Jesus blev lagd i samband med gravläggningen.

Trots allt detta, mitt i sin egen smärta, hade Jesus tid att tänka på sin omgivning. Han förlät dem som gjorde narr av honom och hånade honom. Han förlät sina bödlar och tog till sig den andre av de två förbrytarna, som korsfästes tillsammans med honom. Men så plötsligt mitt i allt det förfärliga, så ser han sin mor stå på avstånd och titta på allt som sker. "Min mor! Min mor! Hon måste få sin sociala trygghet fastän jag inte kan hjälpa henne."

Vi läser Johannesevangeliet kapitel 19: 25 - 27:

"Men vid Jesu kors stod hans mor och hennes syster, Maria som var gift med Klopas och Maria från Magdala. När Jesus såg sin mor och bredvid henne den lärjunge som han älskade, sade han till sin mor: 'Kvinna, där är din son.' Sedan sade han till lärjungen: 'Där är din mor.' Från den stunden hade hon sitt hem hos lärjungen."

Ofta när vi möter Jesus ser vi hur han känner medlidande med sin omgivning. Jämför Lukas 7:12 – 13: "Just som han närmade sig stadsporten bars det ut en död. Han var ende sonen, och hans mor var änka. En stor skara människor från staden gick med henne. När Herren såg henne, fylldes han av medlidande med henne och sade: 'Gråt inte'."

På den här tiden, om det fanns en äldste son, var det en självklarhet att han skulle ta det sociala ansvaret för modern. Jesus var äldst i sin syskonskara, han var ju den förstfödde. I det här sammanhanget kan man tänka sig att Josef redan var död, och då föll ansvaret på det äldsta syskonet, sonen. Men nu skulle Jesus avrättas och, som det såg ut, allt hopp var ute. Varken Jesu mor eller hans lärjungar trodde att det fanns någon räddning för dem själva eller Jesus. Så småningom såg de dessut-

om honom dö, och hur han slutligen överlämnade sin ande i faderns händer, böjde ner huvudet och gav upp andan. Vad fanns nu kvar? Maria måste självklart ha undrat, vem skall nu ge mig en tryggad ålderdom?

Svaret var Johannes. Johannes var dessutom den ende av lärjungarna som inte blev avrättad, utan han dog vid mycket hög ålder i staden Efesos. Nu skulle han ta svaret för Jesu mor.

Trots all dramatik runt Jesu död, så finns här något så finstämt som passar så in på Guds Son. I en sång av Pelle Karlsson heter det bland annat: "Han styr planeter, men han har också tid för mig."

Tid för mig: Vad säger oss detta? Påsken är en tid då vi kan få både tröst och uppmuntran. Vi får torka våra tårar, och stämma in i glädjekören: "Jesus har uppstått. Hurra! Hurra!"

Jag vet inte hur du har det just nu, men Jesus vet. Han vet vad du behöver och vilken omsorg du behöver. Han som kom ihåg den andre förbrytaren, lärjungarna och sin mor, han har inte heller glömt bort dig.

Låt oss till sist förenas i bön:

Tack käre Jesus för din stora kärlek och för ditt medlidande. Ditt blödande hjärta rymde så mycket, och än i dag finns det plats i din stora famn. Tack för att du dog, tack för att du uppstod och gjorde det för mig! Ja, för oss alla!

Många varma fridshälsningar och tillönskan om en riktigt glad påsk!

Lars Andersson

Detta fick aldrig komma i tidningen

Året är 1941. Vi hade evakuerats från Hangö, som intagits av Ryssland, och bodde Karleby i Österbotten, Finland, med en dynamitfabrik som närmaste granne. Pappa fick arbete i pannrummet och mamma arbetade i trotylen. Det var verkligen farligt att bo så nära fabriken, men det var inte så lätt att hitta en bostad. Vi flickor var då 9, 11, 13 och 14 år.

Det hände då och då att vi fick order om att gå ut ur huset och fly till skogen, för det brann i tjärgrytan. Det värsta var när detta hände mitt i natten. Vi fick fort ta på oss kläder och filter och rusa ut och slänga oss under någon stor gran.

Men så hände en svår olycka i februari. Mina föräldrar var lediga just den dagen. Mamma gick tillsammans med en grannfru till saluhallen i stan, pappa gick till torget för att köpa fisk och min äldsta syster Dagmar jobbade i en mjölkbutik. Vi tre yngre systrar var hemma. Vi satt vid köksbordet och åt frukost när en man kom inrusande till oss och sade att vi måste springa iväg. Vi rusade upp och skulle ta på oss ytterkläderna när det small. Min äldre syster Dagny var i rummet för att hämta något och hon fick en glasskärva i kinden och min lillasyster Anna-Greta svimmade av för ett litet ögonblick. Vi tog varandra i hand och rusade iväg till en familj nästan en kilometer längre bort. Där tog man hand om oss och vi fick smörgåsar och gröt.

Även vår katt kom dit så småningom.

Våra föräldrar blev förstås väldigt oroliga. Mamma, som stod i köttkön i saluhallen, skyndade ut och såg tjock svart rök från fabrikshållet. Hon och grannfrun försökte gå hem, men blev hejdade. Då tog de en omväg och kom så hem till vårt hus. Just då kom en andra explosion, det var visst 50 minor som exploderade då. Huset stod kvar, men alla fönster trycktes in och våra sängar var fullprickade av glasskärvor. Tavlor, hyllor och annat som hade varit uppsatta på väggarna, låg på golvet och kaffeburken låg i vattenhinken på diskbänken. På gården stod det massor med minor, som hade burits dit. Dörrarna till kaninburarna hade gått opp och kaninerna hade försvunnit.

Våra föräldrar och vår storasyster kom så småningom dit där vi var. Senare på dagen gick vi alla till vårt hem, men konstaterade att vi inte kunde bo där. Vi fick höra att totalt 13 personer, två brandmän och elva fabriksarbetare, hade fått sätta livet till. Det fick inte stå om branden i tidningen, för man ville inte att Ryssland skulle få veta detta. Av fabriksbyggnaderna blev det inte

mycket kvar, så verksamheten lades ner. Emellertid fick Finland Hangö tillbaka. Fabriken där sattes igång och vi kunde flytta tillbaka till vårt gamla hem där. Det låg ungefär en kilometer ifrån fabriken, så det var ganska farligt läge, men det kunde inte hjälpas. Vi fick bara hoppas att inte ryssarna kom och anföll.

Detta hände för 70 år sedan, men sådant glömmar man inte så lätt. Vi upplevde verkligen Guds beskydd. Det är en stor nåd att ingen av oss har blivit skadad av kriget.

Detta som har hänt i Japan den senaste tiden har nog bidragit till att jag ville skriva om detta som hände oss i Finland.

Till sist några rader från en sång: "Härnere du vet ej mitt barn vad jag gör, men du skall få se det en gång. Oroliga hjärta, vad sörjer du för? Ej provningens tid är för lång."

Rut Ekström

Till sist

vill vi önska alla våra läsare en riktigt fin påsk. I nästa nummer kommer verksamhetsberättelsen, där styrelsen berättar om året 2010.

Syskonbandet

Medlemstidning för Kristna synskadades förening Syskonbandet.

Utkommer i punktskrift, svartskrift och på Daisy. April 2011.

Adress: Syskonbandet, Gotlandsgatan 46, 5 tr, 116 65 STOCKHOLM.

Ansvarig utgivare: David Lindberg. Redaktör: Kerstin Arnesson.

Telefon, kansli 08-641 30 45, 641 30 95, redaktion 031-702 09 19.

E-post: kansliet@syskonbandet.org eller redaktion@syskonbandet.org

Hemsida: www.syskonbandet.org Plusgiro 3 64 49-7 Bankgiro 342-9552